

שפטותם (שםותכ) לא משא, אך היא מוצאות עשה, כשהיא באמת, שפטותם (ירמיה יד) ונסבעת חי ה' באמת. וכתווב (דברים ו) ובשמו תשבע.

ובור את יום השבת לקדשו (שםותכ), בסוד הברית, שהוא יסוד, שאחוו בו יוסף. ועל כן נקרא שבת. שהרי יוסף נקרא כל, גם שבת נקראת כל, ממשום של הענוג והתפנוק יוצאים ממפה, הענוג את כל הקולמות. ועל כן ליקים פלילה מעשה ומלא מעשה, שפת פלילה מעשה ומלא מעשה, ממשום שגום יוסף בכור, שנוטל שני חלקים.

בא וראה, פתוח בדברות במשנה תורה, (דברים ח) זוכרת כי עבד ה' היה בארץ מצרים ויפקד ה' אללהיך בשם ביד חזקה ובזרע נתניה על בן צורך ה' אללהיך לעשות את יום השבת.ongan מילמדת אוננו התורה סוד עליון, שהרי הצדיק והוא שגופר לעבד במצרים וחילו אותו, בגנדו הוא זכור את יום השבת. ומה שגד אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: בבקשה מכם, תהיר זוכרים את הצדיק והוא שגופר על ירכם, והיה עבד למצרים, ובחתטא ההוא גנור עלייכם להשתעבד במצרים ולכפר על החטא ההוא שמכרתם אותו. שמרו את יום השבת וימחל לכם, שהרי يوم השבת הוא גנגו.

במו שבארנו בסוד האמונה: היום הראשון הוא בגנוג אברהם. זהו שפטותם (חלם כ) חסר אל כל הימים. היום השני בגנוג יצחק, ומה שגד ישב מקדוש ברוך הוא לדון את העוזם. היום השלישי בגנוג יעקב, שהוא הנקו האמצעי, ומה שגד כתוב בו במעשה בראשית (בראשית א) יקו הרים.

דכתיב לא תשא. כי (דף נה ע"א) **אייה מצות עשה, כד אייה באמת, דכתיב (ירמיה ד ב) ונשבעתת חי ה' באמת. וכתייב (דברים ו י) ובשמו תשבע.** זבור את יום השבת (שםות כ ח), ברזא הברית, דאייהו יסוד, דאחד ביה יוסף. ועל דא אקרי שבת. דהא יוסף כל אקרי, ושבת נמי איקרי כל. בגין הכל עינוגא ותפנוקא נפיק מנייה, לך ימא לעלמין פלה. ועל דא שבת כלילא מעשה ולא תעשה. בגין דיוסף נמי בוכרא, דעתיל תרין חילקין.

הא חזי, כתיב בדברות במשנה תורה, (דברים ט) זוכרת כי עבד ה' היה בארץ מצרים ויפקד ה' אללהיך משם ביד חזקה ובזרע נתניה על בן צורך ה' אללהיך לעשות את יום השבת. הכא אוליף לו אורייתא רזא עילאה, דהא ההוא צדיקא דאונדן לעבדא במצרים, ואחילו ליה. לקלבליה אייה זבור את יום השבת. בגין לכך אמר לו קידשא בריך הוא לישראל, בבעו מנכון הו דכירין ההוא צדיקא דאונדן על ידיכו, והוה לעבדא במצרים, ובhhוא חובה את גזר עלייכו לאשפעדא במצרים, ולכפרא ההוא חובה דזוביינטן ליה. נטרו יומא דשבתא, וישתביך לכוז, דהא יומא דשבתא לקלבליה אייה.

בדא זוקמןא ברזא דמהימנותא. יומא קדמאה, לקלבליה דאברהם. הדא הוא דכתיב, (מהלים נב כ) חסיד אל כל הימים. יומא לתניינא, לקלבליה דיצחק. בגין לכך ביה יתיב קידשא בריך הוא למידן עלמא. יומא תליתאה לקלבליה דיעקב. דאייה קו האמצעי, בגין לכך כתיב ביה בעובדא דבראשית, (בראשית א ט) יקו הרים.